

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

SITGES

Número solt . 0'15 pes.

Trimestre . . . 1'50

ESPANYA

Any 7 pes.

AMERICA

Any . . . 2'50 pesos (or)

ANUNCIS.

ESQUILLES, REMESOS

I RECLAMS

a preus convencionals.

BALIAR SITGES

Aquets dos fets primaris, fonamentals: el de la personalitat nacional de Catalunya i el de l'unitat d'Espanya enfortits per dues lleys correlatives: la de la llibertat que implica l'autonomia i escantianietat socials, la de l'universalitat que porta a la constitució de potencies mundials, se resolen en una fórmula de harmonia qu'és la FRDERACIO ESPANYOLA.

F. PRAT DE LA RÍBA

«La Nacionalitat Catalana», Cap. VIII El Nacionalism polític».)

Són molts encara els ciutadans que, enlluernats per la brillantor de certes fórmules, tropessen amb els obstacles i cauen dins el fang de la mala ordenació municipal que 'ls envolta. Hi ha que atraure l'atenció de tots vers la ciutat, la vila, el poble, que són els fermentes i l'essència de la grandesa dels Estats i els punts lluminosos qui marquen, a demunt els mapes, el grau de zivilització i cultura d'un país.

LA JOVENTUT NACIONALISTA

Manifest convidant al primer Congrés ern Municipal).

REDACCIÓ

I

ADMINISTRACIÓ:

CARRER

DE LES PARELLADAS.

NÚMERO 9.

Telefon n.º 367

Els treballs es publiquen
baix la exclusiva res-
ponsabilitat dels res-
pectius autors.

No 's retornen
els originals.

Any XVI Sitges, 29 de Janer de 1916 Núm. 747

Dr. Reyes de Hechavarria

Ex-Médico de los Hospitales «Clinique Tarnier», Enfants Malades, y Hopital Neker, de Paris

Especialista en Partos, Niños y Vías Urinarias

acaba de establecer su CONSULTORIO en BARCELONA: Calle de Claris, 80, principal: (De 3 a 5 de la tarde)

Dr. M. FARRAN, Cirujano-Dentista Norteamericano

Cortes, 646, piso primero (entre Paseo de Gracia y Claris -BARCELONA) - Teléfono 1787

HAY ASCENSOR

VISITA: de diez a una y de tres a seis

DIAS FESTIVOS: De diez a una, mañana

Manuel Antem, Doctor en Medicina y Cirurgia

Rambla Santa Mónica, 33, pis 1.º (cantonada al Dormitori de Sant Francisco) Barcelona

Hores de consulta: de 3 a 5; dies festius: de 11 a 1.

Actualitats

«Suscrita por Mitjans, Bosch y Carbonell, leyóse una importantísima proposición para la apertura de la calle de Espalter desviando en su cauce el torrente y el emplazamiento en ella de casas baratas, facultando desde luego a la Alcaldía para gestionar con los propietarios del terreno un convenio amistoso de expropiación. La apoya Mitjans explicando su alcance y ponderando las ventajas de la misma, pues, además del fin primordial de conseguir una barriada obrera, se logra una mejora urbana de gran trascendencia. Bosch declara que lo propuesto es compromiso de honor de la actual mayoría de concejales con sus electores y han de vencerse cuantos obstáculos se opongan a su realización hasta el punto, en caso necesario, de emplear la garantía del Municipio. Font reconoce que la edificación de habitaciones higiénicas es un problema local a resolver, entendiéndose no faltarán recursos para solucionarlo. Resolvióse que las Comisiones de Hacienda y Fomento, oída la «Junta de fomento y mejora de habitaciones baratas» emitan dictamen».

(Extracte de la Sessió del dia 16 del pre-ent mes que feia.)

Al nostre Ajuntament de les set promeses li passa lo que a les mo-

nades de falça fabricació: que en quant s'els aplica la més petita prova, ensenyen el llautó, alumini o plom, etc...

Aquesta proposició de la fracció socialera-socialista-social-radical-gubernamental d'estar per casa, ens aferma en la nostra convicció de que van a les palpenes, perquè de tan descabellada i tan mal planejada, no sembla altra cosa sinó que han estudiat un projecte dels més difícils per a tenir la excusa del fracàs.

Nosaltres, encara que no prenem en serió moltes coses que no tenen altre valor i objecte que entretenir al públic de galliner amb aquesta comedia de la política i governació local, volém demostrar que no passem per l'ombra amb això de les set promeses i que no creiem en la eficàcia de la importantíssima proposició.

La desviació del torrent i la

obertura (voldrà dir la perillongació) del carrer d'Espalter, són dos punts tan difícils per a resoldre's sense quartos, que no són concebibles més que per ignorància temerària o per una broma de mal gènere.

Sabém, com ja tenim dit en altra ocasió, que les promeses de la Coalició sitgetana se varen fer sense *tó ni só*, impremeditades, amb l'inseguretat de guanyar les eleccions i per consegüent, se va prometre fins lo inverosímil, sense una idea precisa ni l'propòsit de portar-les a terme, resultant que les sis unitats que integren la majoria divaguen i no saben com sortir del compromís contret amb els seus electors i especialment amb les classes obreres en l'assumpte de les cases barates. ¿Ahont és el projecte de cases barates?

Quan se fa una promesa de tal magnitud, és precis que vingui precedida i avalorada per al seu estudi amb conclusions documentades o informe pericial, tenint en

compte els medis de que's disposa per a fer-la factible, i aquets treballs preliminars, ni 'ls havien practicat, ni contaven amb l'apoi necessari per a realitzar aquesta millora en benefici de les classes pobres, necessitades de vivendes de reduït lloguer i dotades de comoditats que no tenen avui pagant més de lo que poden.

Nosaltres no parlem pas per despit ni som part interessada, pero tenim dret a criticar l'actuació d'aquesta majoria i demostrar l'engany que per guanyar el mandó han fet al còs electoral o sigui als seus electors, amb promeses irrealitzables o sense probabilitats de complir-les. Aquells obrers que creuen de bona fe podran viure en una casa de les ofrescudes, poden esperar sentats.

La proposició dels companys Mitjans, Bosch i Carbonell, és una prova evident de la falta d'orientació i la falta de medis pecuniaris per a portar a cap tan important

reforma i les desatinades declaracions del regidor Sr. Bosch, ens denen la pauta del tant amanyagat patriotisme de la nova situació, quins homes ens fan saber que están disposats a fer tota classe de prodigis, fins a fer ús de la GARANTIA DEL MUNICIPI per a pagar el compromís d'honor als seus electors.

Deixém que l'legidor o llegidora rigui si li plau, per això del compromís d'honor; i sense que per a tal motiu li donguem cap classe d'importància, ens prenem la llibertat de recordar al senyor regidor socialista, que durant el mangoneig del seu gran amic i director polític, fomentador del socialisme sitgetà, el crèdit del Municipi de Sitges estava més enllà de l'última pregunta i li recomaném que no sen refii gaire d'aquet crèdit perquè si degut a l'administració de botigueta de la passada situació varen fer-se economies i el crèdit del municipi va millorar notablement, no fos cas

que avui al posar-lo a prova li fallí. Si allavors va donar-se'l cas insòlit de que al ajuntament no se li volgués fiar l'adob d'una regadora, podria succeir que a la nova situació no se li reconegui solvència pe 'l valor d'una capsa de mistós, perquè 'l crèdit depèn de moltes circumstàncies que no ve al cas posar de relleu.

La declaració del regidor senyor Font, se dona de cops de cap amb els propòsits del regidor socialista, qui a falta de quartos pensa amb la garantia del municipi i en canvi el Sr. Font, diu, entén (no ho afirma) que no faltaràn recursos. Encara que ho digui, no creiem que n'estigui molt segur d'això dels recursos, com no's refereixi a recursos d'alçada o al recurs d'anar a captar el pobre que no té quartos ni feyna o salut per a poguer treballar.

La desviació del torrent i la transformació d'aquell lloc en una barriada obrera, seria una reforma de gran cost, i contra l'opinió del Sr. Font, creiem que l'ajuntament no pot acometre aquesta empresa; però, com diu En Genís, amb un que pagui n'hi ha prou, seria un mèrit que no li regatejariem al actual ajuntament, que trovés el pagano benefactor de tan desitjad millora urbana.

A falta d'un podrien esser tres o quatre els generosos donants i el mèrit fora el mateix. Amb un que regali els terrenys, un altre que pagui els materials de construcció, un altre que pagui la mà d'obra i un altre que pagui els gastós imprevistos, tots els obstacles serien vensuts.

Si no és per aquest sistema o en son lloc un repartiment vehinal obligatori, ja veurèm com se les arreglen els homes de la situació per a cumplir el seu compromís d'honor, encare que l'honor és molt elàstic i difícil de comprovar amb assumptes polítics.

Els obrers que tenen l'esperança posada amb les promeses de la majoria de l'actual ajuntament, que esperin confiats i tinguin paciència; que quan vinguin unes altres eleccions ja 'ls hi diràn que encare no han pogut fer lo que tenien projectat, pero que tot està a punt de caramel·lo per a que vegin realitzat el seu somni.

Tot és qüestió d'esperar a que la fruita maduri, perquè per are l'han de veure molt verda.

Què fàcil és prometre coses des de l'oposició, i quant difícil es torna complirles des del poder!

Decididament en Mitjans és l'home prominent de la nova situació. La seva activitat i desinterès mereixen l'agraïment del veïnat.

Ell vetlla pels interessos de la vila, i estudia els problemes com ningú. Un home aixís mereix tot l'apoió per a desarrotllar fecondes iniciatives.

May ningú s'havia donat compte de que 'ls arbres del municipi estaven malalts i el Sr. Mitjans ha fet aquest curiós descobriment i per això donà l'ordre de que 'ls podessin fins arrant de soca.

El públic veia extranyat aquell devassall de branques i uns ho trovaven mal fet, altres no sabien el perquè de tanta destrucció i altres comentaven el succés amb tristesa perquè el pròxim istiu no tindremombra ahont redossar-se durant les hores caloroses.

En Mitjans callava i feia feina. Somrient, majestuós, enigmàtic, mirava als curiosos i crítics amb despreci, perquè no eren capassos de comprendre el motiu de tan radical destrallada.

Per fi arribà el moment solemne de divulgar el secret, i és "que els arbres necessitaven una forta podada per a destruir els microbis acumulats durant els últims anys" Aaaaaahhhhh!

Aquest és el Sr. Mitjans.

Sabíem que és un orador d'altura, un polític de talla, un gran patrici, però no sabíem qu'és també un sàbi arboricultor, capaç de descobrir ont els microbis fan niu.

Verdaderament estèem admirats i no 'ns vindrà de sorpresa si una altra vegada en Mitjans ens demostra que 's també docte amb altres rams del saber humà. Qui ha sapigut descobrir el niu i producció dels microbis forestals pod ser sociòleg, bacteriòleg, astròleg, alquimista, arqueòleg, enciclopèdic, etc., etc.

En Mitjans és un estútx i desde la presidència de la Comissió de Foment farà coses que passaràn a l'història, omplint la seva biografia el capítol més brillant i curiós de les celebritats i efemèrides de la vila.

NOTICIARI: ESPIRITUAL

EL BUIT. — La terrible ganpota d'un perfecte noucentista precedint la següent exhortació, ens feu sabedors de l'actesa del nostre periòdic gustat amb el vàs mediterrani. — Amb quin dret deixeu en el buit els gentils acompliments del Blanc Refugi, vosaltres que fins gazetillerieu egós detestant dels seus dirigitoris oficials?

Cal, amics meus, que us esmeneu promptement, que quan En Rusiñol rebí una corona més i En Sunyer inventí un procediment, i En Ferrer honrí les planes de les il·lustracions exquisides, volgueu fells-hi viables, amb els vostres magalls, els camins de la fama. I no us dic res, —perque us faria caure la cara de vergonya, — de les trompetes que bufen arreu proclamant la labor de la Catalunya que trevalla i que juga, mentres vosaltres laneu per aquets móns de Deu sense un trist instrument.

Aprenen dels «Quaderns d'Estudi», de «La Revista» i de «Cenacle», aprenen d'aquest dolç i fecunde bracejar de les gèneres presents, i es cobriràn de polpa d'or les coses negligides. Be m'acut si la faç de les nostres noies no revela l'anyorança de quelcom molt car, qu'és l'elogi, —elogi fet amb mesura i en sentit d'esperonament, — i si les intel·ligències en flor no estan mancades de l'envit d'un bon llibre. Tothom doncs es acreedor del vostre desensomni, malgrat les fletomies dels caríncions i les burles dels insuficients. — Quan la veu del perfecte noucentista hagué finit, deixà un espasme com si hagués sonat un tró.

El perfecte noucentista parlava massa clar perquè nosaltres no cuitemissim toseguit a omplir el buit amb el bagatge de la bona voluntat, que obra prodigis.

LA VIE. — Aquesta és una revista que editen a París els Frères Leblond, i en el nombre de Decembre, el nostre il·lustre hoste de Mars-Avrii-Maig, el poeta Monsieur Georges Husson, ens fa la gràcia de parlar llargament de Sitges. El treball del clarividient admirador és d'una sobra de bellesa, i això ens priva d'extractar-lo en aquil No obstant, la setmana vinenta el

darèm íntegrament traduït, més aviat per a facilitar la composició d'impremta que per creure als llegidors del «Noticiari Espiritual» poc assabentats en la llengua de Racine. Dirèm solament per avantgust, que Monsieur Husson explica incidents tan tendres com els que durant el seu sojorn entre nosaltres, els veïns li enviaven poms de flors, els caminants li cedien l'acera, i els rodabouts, coneixedors del paratge del savi francès, tocaven la «Marsellesa», (que no per ser tocada amb piano de maneta deixava de ser menys triomfal.

VISITA A LA MALALTA. — Si fà o no fà seguiu igual, però no pod passar res d'extraordinari, per tant que la Verge del Vinet continui homenatjada amb les ofrenes dels pretendents de la noia dolorida. Lo que 'ns intriga és la convalecència, que té que ser tota comediment i contenció ja que l'estiu passat, com lós que la seva amiga blonda demanés un passeig en barca per a poguer detectar-se en la lectura de poesies, la malalta d'avui digué: — A mi m'agradaria més remar. — I are, naturalment, com que tot sembla sospès d'un bri, sentim una mica de turbulència al front.

EXPOSICIO RUSIÑOL. — A les galeries del Saló Parés de Barcelona el nostre Rusiñol hi ha penjat quinze teles que venen a enriquir la col·lecció dels Jardins d'Espanya. En Rusiñol té la barba florida com un patriarca i els seus verger ja no poden exhalar més olor ni ensenyar més hermosura. Sitges deu estar orgullosa d'haver contribuït en la formació de l'artista genial, perquè s'hi bé en les teles que ens ocupen no hi ha cap garrofer contorsionat, ningú's pot negar la propietat del cel que cobricel·la les fofes copes dels pins magestuosos. Res més voldria que la cantitat d'emoció que conté els quadres de l'enamorat de la Vila Blanca, atresorés les obres dels novíssims teoritzadors i obrers de l'art pintòric.

ASCETA

Nits hivernenques

Són, eixes, belles nits; que'l cor batega. Com espatega el foc! com espatega!

Els dos són vora al foc: quina parella! Ell és ja molt vell; ella, molt vella.

El temps que són casat? Ai, Verge Santa: qui sab els anys que fa! potser seixanta!

No diuen res el vell ni la velleja; no més se sent el ronc de la mixela...

De cop s'han vist els dos i ambdós somriuen: voldrien dir un mot; mes aïl no'l diuen!

A l'últim, ella dorm; ell està alerta: ni veu si s'ha adormit o està desperta...

Mes diu, un cop la sent que ja somnia: «Sino que no té dents la besaríal».

I prova d'aixecar-se... i ensopega... Ja no batega el cor! ja no batega!

Són, eixes nits d'hivern, fredor eterna; el foc gusperejant sols enllunat!

Amor, igual que'l foc, crema i es passa: hi ha un límit, com en tot, que no's traspassa...

De cop, s'adorm el vell; ella, vigila i diu tremolant: «I quina filla!»

Per xò, l'estimo tant com l'estimava... Guaitant-lo fit a fit li cau la bava!

I més s'hi va acostant... i boi s'aixeca... Volguent fer un petó, fa una muesa

i es deixa anar de cop a la cadira!... El vell s'ha despertat: quaita, sospira;

la joia d'un passat son cor rosega... Ja no espatega el foc! ja no espatega!

EMILI

¿Somni o realitat?

El Sr. V., aixís que ha arribat a casa del Sr. F., és introduït a un luxós saló de rebre, quals parets resien adornades amb hermosos quadros a l'oli representant epíssodis gloriosos de la Historia de Catalunya... Pocs moments després entra el Sr. F., qui somrient saluda amb tota cortesia al seu visitant. Seguidament se'ntaula entre 'ls dos el següent diàleg:

—Benvingut, Sr. V. ¿A què dec l'honor de la seva visita?

—A un assumpte que crec pod considerar-se'l d'importància.

—I m'interessa a mi?

—Directament, no, pero com que vostè ja sab que l'arem en que se li manifestaria tot lo que 's determinés fer...

—Ah, ja.

—Doncs, permet'm: Vostè no ignora el compromísos que tenim contractats amb aquesta colla d'esvalotats; i si ara no 'ls comprem...

—I on qu'è's comprometiau...?

—Per poguer sortir amb la nostra...

—Aixís digui que amb mi no me han còs d'ent per res?... Vès si no ha gués estut la meua influència, si aquesta colla d'esvalotats els haurien portat a la victòria...

—Certament; pero nosaltres, com a cosa propia, bé havíem de demostrar que faríem una feyna o altra...

—Conformes; mes, ¿quina és aquesta feyna, si la teniu determinada?

—Quina? Deixar cessants a tots els empleats i cobrir amb personal de la nostra camaila les places que ells deixin vacants.

—I per què s'han de destituir els empleats? ...que per ventura no compleixen amb les seves obligacions?

—Tot lo que vostè vulgui, pero aixís està acordat.

—¿Com?

—Sí, senyor: en una reunió celebrada l'altra nit a la farm...

—Pero ¿qui els entén, a vostès? ¿No varem quedar, a's solidaritzarnos, que seguiríem una conducta de germanor?

—Inegablement; pero ¿què vol que li digui, si ells s'agafen en quant a uns, perquè no'ls saluden; i en quant als altres, perquè 'ls successos de Juliol els comprometen...!

—Es dir, que per haver complert amb el seu dever davant meteix de l'alcalde, a un home honrat ha de desemplearse?... Digui an En Simonet, de part meua, que's posi les mans al pit i jutgi lo que ell faria en semblant cas. Avans que comportar una barrabassada com aquesta, valdria més presentar la dimissió.

—Ah, ah, ah... jo no sé què dirli.

—Recordi's que altres situacions van respectar's sempre 'ls empleats, i més encara als de cabells blancs, malgrat no pensar com els que manaven. I si algú va destituir-se'n, com per exemple vostè, és perquè pels seus abusos, extralimitacions i altres fetxorries que no cal retreure, la seva continuació en el càrrec hauria constituït una ignominia inaguantable per tota la gent sensata.

—Ah, ah, ah... jo no sé què dirli.

—Pero ¿i el meu fill s'hi conforma amb tal despropòsit? Impossible!

—Vès quin altre remey li queda! Ell ha d'acatar les resolucions dels demés de la colla...

—...Per injustes i descabellades que siguin...?

—Si us plau per força.

—Ah, no, de cap manera. Política de aquesta, ni a Cañeríal...

—Vostè ens insulta!

—Prènguins'ho com vulguin. Pero vostès m'han enganayt miserablement!

—Ah, ah, ah... no sé què li digui.

—Lo que jo sí li dic és que fassi l'obsequi de deixarme sol. ¡Fora canalles!

El Sr. V. fa un cerimoniós acatament, es cubreix la clepsa i abandona; quella casa més escorregut que un congrec.

VIGÍ

Foot-ball

Diumenge tingué lloc en el camp del «Subur» un partit entre 'l primer team de aquest club i el primer infantil de l'«Atlètic», guanyant el primer per 6 goals a 1.

Al matí jugaren els tercers teams del «Atlètic» i «Racing» en el camp del primer, quedant empatats per 2 goals després d'empenyada llylta.

A la tarda jugaren els «teams» reserves «Atlètic» i «Racing» en el camp del primer, desenrotllant un bonic joc de combinació, especialment el «Racing», que'n va sortir guanyant, per 2 goals a 1.

Composaven el team vencedor: Gené, Ravenós, Fonfria, González, Curtiada, Gràcia, Borrás, González, Mirabent, Barrachina i Puignau.

El referee Cuatrecasas, del «Racing», molt acertat.

Va estar a Vilanova el primer equip de l'«Atlètic», jugant un partit amb el «Vilanova», que'n surti vencedor per la friolera de 11 goals a 0.

La causa de tal desastre ha d'atribuirse a l'haver abandonat el joc; resultant sols ser En Mestrés el que estigué a l'altura: insubstituible en el seu lloc de porter.

El «Racing», un dels clubs més antics de Sitges, no repant en gastós ni perjudici, ha concertat dos partits entre 'l seu primer equip i el primer team del «Club Deportivo» de Reus.

El primer partit tindrà lloc en dita ciutat, i aquí a Sitges el de revenja.

En defensa de un talent

Ausent de la meua ciutat nadiua des de fa vint-i-cinc anys, no he pogut per menys que dedicar-me a la observació dels canvis i transformacions de tot ordre que ha experimentat la nostra incomparable capital, síntesis i magne exponent de la vida, de la cultura, de la tradició de Catalunya tota.

No pot esser sinó objecte d'orgull lilegitim per a un fill aïmant d'aquesta terra, l'engrandiment material, la multiplicat de noves fases que a cada moment s'ofereixen a la vista, revelant el treball, la riquesa conquistada i l'afany d'iniciativa per a encausar per la via del progrés modern, les energies un xic disperses—comparativament considerades amb altres de l'extranger—de poble català.

Però en l'ordre cultural i artistic he presenciat un espectacle insòlit, que de no haver-lo vist amb els meus propis ulls, no ho hauria cregut. I no és solament lo que he vist, sino lo que he llegit a la premsa diària a propòsit de l'aconteixement que motiva aquestes ratlles. Em refereixo a la estrena de l'òpera «Tassarba» del mestre Morea.

Aficionat a la Música i a la seva suprema manifestació—la Òpera—em dispensava a regalar el meu gespreit, no solament amb l'obra musical en si, sino també amb l'ambient, amb el calor, amb l'exaltació psíquica de totes les forces espirituals de la nació; conregats pel prestigi de l'art, en un temple famós i celebrat per tot el món.

Acostumat assistir en capitals de l'extranger a premieres (estrenes), me imaginava trovar reunits allí a tot quant de representatiu té Barcelona en les arts, les lletres, les ciències i la política. Preveia una sala magnífica, inundada de llum, atestada de públic; i adornat el conjunt, donant to a l'espectacle, per a major honra de la festa, les dames ricament habillades, omplint llotges i llotges donant un magnífic conjunt amb la seva bellesa; me imaginava els homes joves i vells en vestit d'etiqueta i els oficials de l'exèrcit i la marina vestits de gala, ostentant la brillantor dels seus uniformes evocadors i gloriosos. Dominant les multituds veia entrar a les persones il·lustres els aristòcrates del talent atraient totes les mirades amb senyals de respectuosa admiració.

Per a viure aquets moments d'intensa expectació, vaig fer-me estirar el meu frac, planxar el meu barret de copa i vaig requerir els serveis d'un Pígaro excepcional.

Pero quina no seria meua sorpresa al penetrar al teatre, trobar-me amb la sala buida, excepció dels pocs alts ont hi havia un nodrit i entusiasta auditori. Començà la funció amb els dos primers actes dels «Pescadors de Perles» de Bizet, el temps passava i amb ell la música, i excepció feta d'un que altre espectador que estava amb el periòdic desdoblant a la mà, interrompent amb el soroll dels tacons el silenci que tenia d'haver-hi i que tota sense escrúpol i dissimulació buscava la seva localitat, el teatre continuava sent gent.

A les llotges, parlaven senyores i senyors en veu alta, sense atendre l'espectacle, impedit amb això el reculliment de tota audició. Atribuïa en mon interior aquest estat de coses al fet d'èsser meua coneguda la partitura de Bizet; vaig acabar per suposar que tot el públic acudí en massa a la hora calculada per a l'estrena. Dec confessa que m'intrigava per què mijos fantastics havien lograt consentir se aixís mes de tres mil espectadors.

Però tocaren els timbres anunciant que anava a començar la nova òpera, va sonar el mestre director, va posar-se devan

pupitre, feu tocar la orquestra i rès. Varen tornar a sentir-se els cops de tacons, la tos, els joves gossos es dirigien disciplinadament als seus seients, interrompint brutalment la solemnitat i la bellesa de l'acte; a les llotges, després d'uns breus moments de curiositat, no d'atenció, tornaren a xafardejar i la sala continuava buida, i les personalitats, literats, artistes, polítics, no aparegueren per enlloc. Salvant honorables ovacions dels pisos alts, les veus de crida de la mateixa procedència que al finalitzar l'obra es feren als autors de l'òpera, el públic de llotges i llotgetes, d'espatlles a l'escenari, es donaven pressa a posar-se els abrics i abandonar la sala. Durant la representació vaig arribar a creure, al veure lo que passava, que quelcom greu havia succeït a la ciutat, un succés inesperat, quelcom semblant a l'escat d'una bomba anarquista, un moti... que se jo, que propalant-se per la cadira. feia abstenir a la gent de sortir al carrer; però quan vaig contemplar l'indiferència, l'absència de tot senyal d'educació elemental, vaig enrogir-me de vergonya, com si jo mateix hagués comès totes aquestes desconsideracions. Que pensarien els autors! Que pensarien! Quines reflexions es farien aquests artistes estrangers que interpretaven l'òpera! I els forasters que hi havia al teatre!

Aquesta burgesia, aquesta aristocràcia, aquesta intel·lectualitat que tant crida, ont era? Per a quan se reserva?

Es tractava de l'estrena d'una òpera desconeguda per a tothom, es tractava d'una primera representació. Es tractava d'un artista, d'un autor il·lustre, consagrat per l'opinió pública, de qui rès d'estrany hauria sigut esperar una obra mestra! Doncs com s'espera anar al teatre? No es té set de noves formes de bellesa? Doncs, com apagar-la si no van a una estrena? L'autor, ademés, era català, català il·lustre: no venia obligat el patriotisme?

I què dir-ne de la crítica de l'únic diari — de *La Vanguardia* — que al matí següent feu la rescusa de l'obra? Que dir-ne de la crítica que feu el cronista d'aquest diari que s'firma amb el pseudònim de *Fausto*, com si es tractés de comentar un espectacle taurí o certificar la bondat d'un esportista per a fer sortir el cabell als calvos? Un pseudònim deu ocultar sempre a un gran home il·lustre, però un professional que escriu professionalment deu subscriure amb el seu nom lo que escriu: Bruneau, Fauré, i Pierné, Hahn i altres a París; Runciman, Grové a Londres, firmes la crítica de les obres que critiquen.

I, com és possible que la direcció d'un periòdic de l'importància de *La Vanguardia*, tractant-se d'una personalitat, la primera de l'art de la Música a Espanya, pot permetre al seu cronista de teatres, que publicui un article com el de referència, ferint la reputació d'un home eminent, no solament per la tasca passada, sinó per la que motiva aquestes ratlles, que és sensiblement admirable, i tal vegada la més completa que hagi produït?

Com és possible que un cronista es permeti jutjar definitivament, extranyant la opinió pública per mediació d'un gran diari, una cosa tan difícil de jutjar com és una òpera moderna, una obra d'art, que solament amb audicions successives i el temps poden consagrar o condemnar?

Aquest cronista devia haver-se limitat a ressenyar si el públic aplaudeix o no, a descriure la sala, però no tenir la audàcia d'enganyar al públic amb un judici temerari i terminant que no dic ell, sinó cap mestre per gran que sigui és capaç d'emetre, basant-se en una sola audició d'una obra tan moderna i complexa com és *Tas-sarba* del mestre Morera! Aquest senyor que s'firma *Fausto*, ho afirmo jo que sé música, no sab música, ni sab lo qu'és orquestració, ni contrapunt, ni harmonia, ni cap de les coses que pretenciosament afirma en el seu article. Ha faltat al respecte a un compositor il·lustre prenent apagar la brillantor d'una joia de l'art líric modern. Ell sabrà per quins motius!

El temps ha passat per a Barcelona i els seus progressos materials són visibles. La ignorància i l'enveja dels homes correns lligams del món, com fa vint-i-cinc anys, però a l'estranger, els encarregats de refrenar-la la posen a ratlla quan és un deure el fer-ho.

JOAN PUJAL

Sessions de l'Ajuntament

ORDINARIA DEL 28

Va celebrarse de segona convocatorià; presidint-la el Sr. Llauredó i assistint-hi els regidors Srs. Font, Mitjans, Bosch, Carbonell Company i Llansó.

Llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior, van adoptar-se, entre altres de relativa importància, els acords que a continuació s'esmenten:

Donar-se per enterat del Real Decret publicat en el Butlletí Oficial de la província del 27 d'aquest mes, referent a les condicions que en lo successiu han de reunir les embastides aixecades per a arrebassar, pintar o estucar els exteriors d'edificis, per a millor seguretat dels obrers encarregats de tals feines; i traslladar el seu contingut a la Junta local de Reformes Socials, per a que prochi el més estricte compliment de lo que en el mateix es disposa;

Donar-se per enterat, així mateix, de un ofici del Sr. Coronel del Regiment de la Lealtat, comunicant el pas a la segona reserva, del soldat, pel cupo de la nostra vila, Tomás Alvarez; i d'altre del Jutge instructor del Regiment d'Estella, de guarnició a Olot, disposant la incoació d'expedient amb relació a la causa que per deserció de l'Exèrcit està instruint al soldat Joan Carbonell Ros, del reemplaç de 1915 pel cupo d'aquesta vila;

Cumplimentar lo que's disposa en una circular de la Junta Provincial de Primera Ensenyança respecte a la renovació quadriennal de les Juntes locals de aquell organisme;

Aprovar el dictamen emès per la Comissió d'Hisenda respecte als comptes de la Plaça Mercat relatius al prop passat any de 1915;

Aprovar varis comptes per diferents conceptes i fer quedar per vuyt dies sobre la taula, a petició del Sr. Bosch, el de D. Joan Bota, de 15 pessetes, per materials destinats al rellotge públic;

Concedir permís a D. Jaume Mora Rafols per a obrir una finestra en la casa, de la seva propietat, n.º 8 del carrer de Joan Tarrida;

Concedir-ne també a D.ª Carme Balart de Dalmases per a edificar una casa de planta baixa en el solar que avans ocupava l'assenyalada amb el número 20 del carrer de Barcelona;

Aprovar el conveni de sub-arrendament dels Consums a Garraf, celebrat entre la C. d' H. i el propietari de la cantina allà establerta, D. Joan Badosa, per la suma de 46 ptes. mensuals;

Aprovar també les gestions practica-des per l'Alcaldia per a logar que la empresa de l'«Acueducto del Príncipe Alfonso», de Vilanova, tiri endavant el seu projecte de portar un caudal d'aigües a la nostra població; i

Que les C. de F. i d' H. informin, previ l'estudi de les condicions i presupost fet per una empresa de Barcelona, de instal·lar a un tant per llàmpara la electricitat a la Casa de la Vila i altres edificis municipals.

El Cau Ferrat

Nostre distingit amic En Santiago Rusiñol Prats, propietari del preuat museu artístic i arqueològic mundialment sonegut per Cau Ferrat, acaba de disposar que aquest estigui tancat per al públic mentre no s'hi hagin efectuat les obres de reforma que té en projecte, permetent-se únicament la visita, mentre tant, an aquells que previament obtinguin el corresponent permís, que podrà esser-los-hi facilitat en el domicili del seu propietari: Corts-Catalanes, 639, Barcelona.

De veres ens dol la decisió del eminent artista; i nosaltres, curiñosos amics seus i fervents i entusiastes admiradors de la seva obra, voldríem que'l motiu pel qual tancar per al públic el seu museu, deixés d'existir lo més aviat possible, a fi de que les portes d'aquell temple de l'Art se obrissin novament a l'ànima del nostre

poble, que en totes ocasions ha demostrat al seu generós educador, amb sinceres demostracions d'afecte, l'agraïment que li sent, pe'l bé esperitual que li ha proporcionat ensenyant-li a rendir culte fervorós a la Bellesa.

Noves varies

Pera la nit de la Candelera les nostres societats d'esbarjo tenen anunciada la celebració de grans balls de màssares i bullangueres comparses.

Divendres van celebrarse en la parroquial iglesia de la Concepció, de Barcelona, solenns funerals en sufragi de l'ànima del que fou estimat amic nostre i benemèrit compatriota Don Joan Llopis Bofill, omplint-se amb tal motiu les amples naus d'aquell temple, de ses nombroses amistats, que volgueren rendir l'últim tribut al finat quina perdura pïora töt Sitges.

Reiterem a sa desconsolada viuda, filla i demés familiars la sincera expressió del nostre sentiment.

Després d'haver passat una temporada entre nosaltres, ha retornat a sa habitual residència de Barcelona la distingida família de nostre volguíssim amic l'eximí artista D. Santiago Rusiñol, a la qual desitgem que la seva estada al Cau Ferrat li hagi resultat força agradosa.

Profund sentiment ha causat la mala nova d'haver mort a Barcelona, dimars al migdia, nostre apreciable compatriota la distingida Sra. D.ª Josepa Amell Llopis, qui en la nostra vila gosava de les generals simpaties del veïnat.

El seu enterro, efectuat a la tarda del dimecres, resultà una vera manifestació de sitgetanisme, figurant-hi gran nombre de compatriotes, apart de molta altra concurrència evidenciadora de les grans relacions i amistats amb que la família Amell compta; acompanyant el cap del dol l'Excm. Sr. President de l'Audien-cia, D. Josep Catalá, i el M. I. Sr. Rector d'aquesta Parroquia, Dr. D. Josep Brucillé, Pvre.

A les eloqüents demostracions d'afecte que ha rebut la família Amell en ocasió de la pèrdua d'un dels més estimats membres de la seva família, hi afegeix BALUART DE SITGES la seva més sincera, desitjant per a l'afligida mare, germans i demés familiars de la virtuosa finada, la cristiana resignació necessaria per a soportar tan cruenta pena.

En Rusiñol darrerament ha augmentat la seva notabilíssima col·lecció de ferros

del «Cau» amb una creu de molt mèrit, de caràcter català del segle XIV.

Diuenge a la tarde va corre la trista nova d'haver passat a millor vida a Barcelona nostre bon amic l'entusiasta sitgetà D. Rosendo Mestre i Mestre, qui des de ja feya alguns dies estava lluytant amb la mort.

L'acte del seu enterro, que tingué lloc al matí del dimars, fou una demostració evident de les nombroses simpaties que comptava a la ciutat comtal i en particular entre la nodrida colònia sitgetana resident en la mateixa, la qual hi acudí pod dir-se per complet, demostrant-se aixís la gran estima que pel seu caràcter franc i bondados i altres reilevants qualitats es tenia al finat.

A la seva desconsolada viuda, donya Angelina Hill; filla, D.ª Rosita, i demés família, BALUART DE SITGES els acompanya en la justa pena que'ls aclapara.

En Medanos i En Llansó es busquen les passigolles i en la darrera sessió si's descuden se les troven.

Sadurn, creume a n' a mi: amb gegants no hi gastis bromes si acàs no vols fer la fi dels microbios amb la poda.

Dietari de la vila

DIUMENGE

Té lloc al «Cassino Prado Suburense» un lliut i animat ball au el qual hi concorren dotze joganeres mscaretas, entre les que com a obsequi es rifa una elegant sombrilla i un bonic vao.

DIMARS

Nomenat Capellà de la Companyia Trassatlántica de vapors, deixa son càrreg de vicari d'aquesta Parroquia Mossen Pau Farret Raventós, a qui desitgem felicitats en son comés.

Grans collades de compatriotes, en carruatge i a peu, es dirigeixen a Sant Pere de Ribas per a assistir a l'aplec de Sant Pau.

DINJOUS

Durant aquets dies de festa major de Sant Pere de Ribas son molts els joves que's traslladen a la veïna població per a assistir als festejos que allà amb tal motiu se celebren.

DIVENDRES

Al retornar del ball de Societat de la veïna població de Sant Pere de Ribas nostre amic el jove En Ramón Mari, qui anava montat amb bicicleta, li succeï un inexplicable percaus, cap a les quatre de la matinalda, entre el Mas den Liri i aquesta vila, rebent una forta contusió i perdent el rellotje que portava.

Celebrem no li hagi reportat majors conseqüències la desagradable topada.

PRECIO FIJO

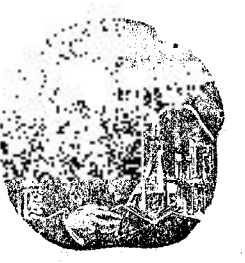
CASA - BARNET

Teléfono 314

Puerta del Angel, 6 y 8 - BARCELONA - Puerta del Angel, 6 y 8

Esta casa, que es la preferida en Barcelona del público elegante por ser la más atrevida en los géneros de novedad, continúa con verdadero EXITO la GRAN LIQUIDACIÓN en todas las secciones, donde el público ha podido juzgar que siendo unacasa seria, lo que an uncias cierto

Todas nuestras importantes colecciones en LANAS, SEDAS y GÉNEROS BLANCOS, a PRECIOS SIN COMPETENCIA

PHOSPHORRENAL • ROBERT

RECONSTITUYENTE granulado - elixir - inyectable

PREPARADO POR JOSÉ ROBERT SOLER

— LABORATORIO QUÍMICO Y FARMACÉUTICO —

Calle Lauria, 74 - FARMACIA - BARCELONA

Malvasía de Ca'n Llopis

Sant Bonaventura, 19 : SITGES

A 10 rals litro i també embotellada

1916

= Dietaris =

= Calendaris =

= Almanacs =

Gran assortit: Parelladas, 9

MODAS: ESTADELLA

Participo a les senyores de aquesta vila que no deixin de visitar aquets SALONS, ont trovaràn els últims modelos de PARIS i d'aquesta casa.

BARCELONA *Pelayo, 34, 1.ª*

**SELLOS de cautxú,
de goma i de metall**

Tampons

Felxadors

Nummeradors

9, Parelladas, 9

Camiseria y Barbatería

32, BOQUERIA, 32

BARCELONA

GRAN ASSORTIMENT

en

camisas, corbates, mocadors
y tots els articles pertanyents al ram

La Camiseria que ven més barata
Especialitat en camisas a mida

Maquinas SINGER

para coser y bordar y para toda
clase de Industria en que se em-
plea la costura.

SE CEDEN TODAS LOS MODELOS A
250 pesetas semanales
PIDANSE CATÁLOGOS ILUSTRADOS
*Las han Industriales, Domésti-
cas, Rotativas, Oscilantes, Vi-
brantes y Familiar reciproca.*

Representante en Sitges :

JOSE SELV : Calle Augua, 4
en donde encontrarán, como siempre, toda clase de
piezas, agujas y demás accesorios exclusivameen
para las acreditadas máquinas de la CASA-SINGER

GRAN CASA BASTIDA

18, PASSEIG DE GRACIA, 18 : BARCELONA

La única casa que pod ostentar l' honrós títol de

MES BARATO QUE JO, NINGU

Tenim contret compromís formal amb el públic en sostindre unes grans REBAIXES de PREU durant la guerra, i havent transcorregut algún temps amb elles i havent observat un augment col·lossal a la venda, avui ens permetem reduir encara més els preus en la forma següent:

Sastreria americana: Trajos fets amb perfecció com de mida, amb teles de gran chic i tall anglès, a 9'55; 14'95; 19'95; 28'95; 34'95 pessetes els més superiors. — Abrics, elegants models anglesos, a 15, 20, 25, 30 i 35 els més superiors. — Impermullables anglesos, els millors del món, des de 25 pessetes.

Sombrereria: 100.000 berrets castor "dernier cri", a 3'55 pessetes. — 100.000 gorres angleses, a 1'45 pessetes.

Triomf colossal sobre 'ls meus competidors en la secció de

Camiseria: Camises superiors, a 1'50 pessetes, amb el 10 per 100. — Colls i punys, a 0'25 ptes. amb el 10 per 00. — *Corbates*, a qualsevol preu.

Genres de punt, a preus de fàbrica. — *Sabates*, forma americana, a 9'95 pessetes. — *Mocadors de butxaca*, a 0'25 pessetes.

Agraits al favor del públic, ens obliguem a oferir-li un Magnífic xalet, rodejat de jardins, mediant la rifa de Madrid; donant un billet per cada 10 pessetes de compra, amb obció a ell.

HORES DE VENDA : de 9 a 7 i mitja de la tarda.

Variats regals als compradors segons sa compra

ES PERFUMA A QUI HO SOLICITI

**VINOS de todas clases
de cosecha propia**

Bodegas LA SITGETANA de Juan Magrans

DESPACHO :

Calle de Aragón, 339, chaffán a Bailén; BARCELONA

Moscato dulce y seco * Milvasia de Nítes superior

VINOS

Tinto * Clarete

Rosado * Vinagre

LAMPISTERIA DE LLUIS MARCET ESTEBANELL

ELECTRICITAT

Completas instalaciones de llum eléctrica, teléfans, ventiladors, timbres, para-llamps, etc. Variat assortit de aparells per a electricitat i bombetes marca MARCET (fabricació especial).

Materials de tota classe concernents al ram de Lampisteria.

Carrer de Sant Pere, num. 11 : SITGES (Catalunya)

Calendars americans per al any 1916

N'hi ha un immens assortit de tota mena, des de les classes més luxoses a les més econòmiques, amb artístics i moderns dibuixos cromolitografiats, i amb blocs de tots tamanys, contenint escullit text

Parelladas, 9

En quadernació i Tipografia de J. Santacana

Teléfono 367